

Metz versus Metz

af Merete Bøye

En vis Georg Metz er gået viral på det seneste. Et ældre interview fra Kristeligt Dagblad (d. 12.08. 2014) cirkulerer i brede kredse på Facebook, hvor repræsentanter for men-brigaden bruger at linke til den, når de skal sætte trumf på over for fortalerne for ytringsfrihed.

Metz mener, at ”ytringsfriheden bliver misbrugt til fornærmelser og fornedrelser”, og derfor bryder han sig fx ikke om Jyllandspostens Muhammedtegninger fra 2005. Thi de ”havde jo ingen hensigt overhovedet andet end at aflevere grovheden.” Og det har Metz ”ikke respekt for.”

Det lyder jo rigtig spændende, så jeg googlede straks efter andre indlæg af denne pæne mand. Ham måtte man da kunne lære noget af. Han måtte virkelig selv føre en sober tone, siden han sådan kunne belære andre om *do's and don'ts* inden for offentlig debat.

Jeg fandt en sand rigdom af interviews og debatindlæg. Og nu er jeg forvirret. Findes der to forskellige danske debattører ved navn Georg Metz? Noget kunne tyde på det. Metz I (ham fra det virale interview i Kristeligt Dagblad) opfordrer til høvisk debattone og mener, at man ikke bør bruge sin ytringsfrihed til at krænke andre mennesker. Metz II har en pen, der virker til at blive dyppet i lokummet, hver gang han skal skrive noget i avisen. Han har en klumme i information.

OMTANKENS FORPLIGTELSE

Georg Metz I siger til Kristeligt Dagblad: ”Ytringsfriheden, som er en hjørnesten i de borgerlige rettigheder, fritager jo ikke én fra omtankens forpligtelse.” Og videre: ”Enhver idiot kan stille sig op på en trækasse og råbe noget vrøvl, og enhver kan også bruge udsagn som 'det er jo altså så min mening'. Men ingen af delene fører til den demokratiske diskussion, hvor det er det argumenterede udsagn, der altid bør dominere.”

Metz II kunne måske lytte lidt til Metz I, inden han farer i blækhuset næste gang. Han er nemlig ikke særlig god til at holde sig til saglig argumentation uden brug af grimme gloser. Her har vi fx hans beskrivelse af Dansk Folkepartis ledelse anno 2006:

”Der sad de, kernen i partiet, ledelsen: Den benhårde beregnende Dahl, den køligt kalkulerende Skaarup, plauglen Espersen. Og de to præster, ganske vist ikke med i ledelsen, men med status af noget særligt, uden at de i virkeligheden var en kæft andet end et par arrogante skiderikker og levebrødspolitikere, den ene mere højtrøvet end den anden, selvforelskede, ufølsomme over for andre, uflyttelige og i bund og grund ukristne - blottet for enhver følelse af næstekærlighed, som de var, og liderlige efter magt.” (14.10.2006 i information)

Ikke kun DF får på frakken. Også Liberal Alliance skal have med grovfilen, synes Metz II: ”Når flæsken skæres væk, fremstår en snæver skattenægterinteresseforening og en førstemand med fri adgang til egen indre koleriker, den type, der forveksler lyset fra en tågelygte med solen, og som besidder forrykte ideer nok til at kunne tilfredsstille et passende udvalg af sine medmennesker med dem.” (09.04.2011, information)

Folkekirken er et af Metz II's yndlings-hadeobjekter, og han lader ofte sit billedlige vand ud over denne institution. Kirken i Danmark efter Reformationen kalder han ”en ludkedelig lutheransk (sic) kirke, hvis tyske ophavsmand havde fattet perspektiverne i en handel i porten om interessesammenfaldet mellem kirkefolk og de fysiske magthavere.” (22.03.2008, information). N.F.S. Grundtvig bliver kaldt en ”støjende, insisterende, hyperaktiv, sikkert også pisseirriterende præstepolitiker.” (01.09.2012 i information)

U F O R S O N L I G H E D E N S T I K K E R D Y B T

I særlig høj grad får den kirkelige retning Tidehverv Metz II's foragt at føle. Metz II ved ganske vist ikke rigtig, hvad Tidehverv er, men han ved, at Søren Krarup er tidehvervsk (ham den højrøvede, selvforelskede levebrødspolitik), og så må det være noget skidt:

”Marie Krarup er uden for argumentatorisk rækkevidde. Uforsonligheden stikker dybt i dette miljø af tidehvervsk selvbehagelig aggressivitet som MF forsvarsordfører major Krarup er barn af.” Og videre: ”Den ideologiske kerne i kredsen er fanatisk lutheransk religiøsitet - hedningen ved tastaturet kunne kalde fænomenet overtro”.

Til Kristeligt Dagblad siger Georg Metz I derimod: ”Jeg er ikke selv religiøs, men derfor går jeg jo ikke rundt og håner for eksempel kristne, der tror. Det ligger mig fjernt og ville være en nedrig holdning at have. Jeg kan godt kommentere på det på en ordentlig måde en gang imellem, men aldrig håne.” Han har m.a.o. en holdning, der er helt modsat Metz II's.

L I G N E R E N S Æ K L O R T

Georg Metz II kan godt lide klassisk musik, men han kunne ikke lide P2, så han er nok glad for, at den er nedlagt. Det var jo også bare en folkelig kanal, der gav pøbelen adgang til elitens musik. Hvad skal man med den slags. Klassisk musik bør rettelig være forbeholdt folk som Metz II og Prins Henrik, som ”garanteret ikke gider høre P2's forurening af den klassiske musikformidling med orgier af platte almindeligheder, uendelige gættekonkurrencer og lallende uvidenhed.” (31.12.2010, information)

Popmusik er en genre, som Metz II holder ud i strakt arm mellem tommel- og pegefingre, så langt væk fra hans følsomme næse, som den kan komme. Om Melodi Grand Prix 2014 mente han, at ”Det ligner en sæk lort.” Deltagerne sang ”ad helvede til jammerligt”, skrev han, og fortsatte: ”Jamen, hvad fanden foregår der? Sniffer de lim, inden de bliver lukket ind, eller trues de på børnechecken?” (15.03.2014, information)

Men det var ikke nok at krænke deltagerne i Melodi Grand Prix. Programplanlæggerne og

alle de tilfredse seere af udsendelsen skulle have et billedligt spark i nyrerne: ”Det er jo konceptet, der ikke duer. Hvem siger, at en sådan forestilling ikke må henvende sig til andet end den halve og hele hjernedød.”

Den nysgerrige læser kan selv finde flere eksempler, det er ikke svært. Stort set alt, hvad Georg Metz II skriver, er holdt i en vrængende, nedladende tone (skinger, kunne man kalde den) og beregnet på at gøre nogle kede af det og få andre til at vælte rundt på gulvet i latterkramper. Den skrivende elites pendant til *Happy Slapping*.

Skal jeg vælge, kan jeg bedst lide Metz II. Han mestrer kunsten at sige sin mening lige ud, rådt for usødet, og det er ved at være et sjældent talent. Ikke mindst takket være folk som Metz I, der rykker ud med krænkelsesambulancen, hver gang nogen siger noget, der af andre kan opfattes som det mindste fornærmeligt.

SPLINTEN OG BJÆLKEN

Men spøg til side, for jeg ved naturligvis godt, at der er tale om én og samme Metz. Hvad jeg derimod har svært ved at forstå, er, hvordan Metz i så eklatant grad kan undlade af anvende sin egen medicin på sig selv. Hvis han virkelig mener, at ”ytringsfriheden ikke fritager én fra omtankens forpligtelse” og at ”det er det argumenterede udsagn, der altid bør dominere”, hvorfor tænker han sig så ikke selv om, inden han gang på gang overdænger sine modstandere med sprogets værste gloser? Det er hvad vi ”overtroiske” kristne kalder at se splinten i sin brors øje, men ikke bjælken i sit eget.

Georg Metz burde om nogen skønne på friheden til at råbe ”røvhul” efter sin nabo eller ”magtliderlige skiderik” efter Søren Krarup, for hvis der er nogen, der gør brug af den på daglig basis, så er det ham selv.

Jeg indrømmer gerne Georg Metz retten til at sige sin mening frisk fra leveren. Jeg går nemlig ind for ytringsfrihed. Men det bliver mig en kende vammelt, når samme Metz hæver pegefingeren og belærer alle os andre om, at man skal tale pænt til hinanden.

Den slags findes der et ord for, og det er: hykleri.